

เหนือฝนร่ำที่เริ่มซา
คือดาราอันพร่างพราย

๑

ฟากฟ้า

ฉากขวานหน้าห้องประชุมแสดงกราฟที่ค่อยๆ ลาดลงเรื่อยมาตั้งแต่
วิกฤติโรคระบาดครั้งใหญ่ การไต่ระดับสูงๆ ต่ำๆ หลังจากนั้นราวกับซีพจร
อันไม่สมบูรณ์ดีของห้างสรรพสินค้าที่นาระ ด้วยเหตุนี้เอง หญิงสาวที่ยืนเท้า
แขนทั้งสองข้างอยู่ที่หัวโต๊ะ ก็มลงเพื่อพุ่งสายตากวาดมองคนทั้งห้อง จึงมี
ลักษณะคล้ายเสื้อร้ายกำลังโมโห พร้อมจะเล่นงานใครก็ตามที่ทำให้ความ
ตั้งใจของเธอต้องสะดุด

“ถ้าใครของเรายังกระตือรือร้นคนเดียว น้อยกว่าที่คาดการณ์มากทั้งที่
ลงทุนไปตั้งเยอะ นี่อาจหมายความว่าตลาดกับโอเปอเรชั่น ‘แบบ
เก่า’ ใช้ไม่ได้อีกต่อไป คำว่า ‘โลเซ่ทิ้ง’ อาจฟังดูรุนแรงเกิน แต่เราต้องเลือกว่า
จะอยู่ในเกมต่อหรือจะแพ้หมอบ ซึ่งนั่นไม่ใช่วิธีการของฟ้า!”

การเน้นเสียงแต่ละคำมีความหมายลึกไปกว่า ‘กระบวนการ’ ทว่า
กินความถึงผู้คิดค้นและบริหาร ‘กระบวนการ’ ด้วย โดยเฉพาะเมื่อคำที่เธอ
จงใจลงเสียงนั้น ตรงกันกับที่เหล่าผู้บริหารกระบวนการเพิ่งซุบซิบกัน
ในห้องน้ำก่อนเข้ามา แต่ละรายจึงมีอันหน้าเหือดลงพลัน เพราะลำเหนียกได้

ว่านอกจากคำเหล่านั้น ยังมีประโยคใดอีกบ้างที่อาจทำให้คนหัวโตะเดือดยิ่งกว่าที่เคยเดือด

หากถึงอย่างไร พากฟ้าจึงใจไม่จดจ้องคนเหล่านั้นให้เสียสายตา ตั้งแต่ได้รับเลือกขึ้นมาปกครองหนึ่งในกิจการหลักของตระกูล หญิงสาว 'ไต้ยีน' เสียขวัญจากบอร์ดบริหารตลอดมา ว่าเธออาจจะรับมือวิกฤติ 'ไม่ไหว' เฉพาะอย่างยิ่งพินิสัยปากไวใจร้อน ไม่สู้ขุมเยี่ยงคุณอำพัน มารดา ผู้เป็นกรรมการผู้จัดการคนเก่า อาจกระทั่งให้คนทำงานยิ่งระส่ำระสาย

แต่นั้นเป็นเพราะวิถีแห่งที่คนที่นี่ทำกันมาตลอดต่างหาก! ถ้าไม่เพราะที่นาระมีแถมต่อทั้งเงินทุนและส่วนแบ่งตลาดเก่ามากเป็นอันดับต้นๆ ของพิษณุโลกและภาคเหนือตอนล่าง ผลประกอบการอาจดิ่งดำหนักกว่านี้

พากฟ้าเคยเตือนคุณอำพัน แต่แม่ของเธอมักเห็นแก่พนักงานเก่าๆ ที่ประคองกันมาตั้งแต่รุ่นอายุ ตอนนั้นหญิงสาวได้แต่พยายามอธิบายว่าการประเมินประะโนมของแม่นั้นไม่ต่างกับถือหาง และแสดงให้เห็นว่าพนักงานเก่ามีอำนาจกว่าลูกสาวที่ถูกวางตัวเป็นผู้บริหารคนถัดไป อย่างไรก็ดี แม่ว่าเธอคิดเกินกว่าเหตุและยิ่งใจร้อนเกินการ งานบริหารต้องใช้ทั้งศาสตร์ทั้งศิลป์ ต้องครองใจ ครองคน บลาๆ พากฟ้าพยักหน้าทั้งที่ในโลกนอกตาไม่รู้แล้ว และนี่ไง ผลที่แม่ทิ้งไว้ให้ก็ไม่ต่างจากที่เราเคยกังวล!

“หนูฟ้า” เจ้าของบัลลังก์ฝ่ายการตลาดเป็นหญิงร่างเล็ก ผมบ๊อบ ตีเกะบังอันเป็นแฟชั่นที่น่าจะตกยุคไปตั้งแต่ก่อนมิลเลนเนียม “ตัวเลขของเรา อาจจะไม่ถึงเป้าที่คาดไว้ แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าแย่ จะว่าไปแล้ว การที่เอาชั้นพิษณุโลกแค่ห้างเดียวมาเป็นตัวตั้ง ว่าจะต้องทิ้งห่างเขาให้ได้เท่าไรๆ มันไม่สมเหตุสมผลเลย”

“มันสมเหตุสมผลตรงที่ชั้นคือคู่ต่อสู้หลักของเรา หรืออย่างน้อยเขาก็พยายามจะตะกายขึ้นมาเป็นให้ได้ตลอดหลายปีมานี้ล่ะ!”

“หนูฟ้า สมัยที่แม่หนูยังเป็นเอ็มดีอยู่ที่นี่ แก่ไม่เคยเอาเรื่องส่วนตัว

เข้ามาเกี่ยวข้องกับงานเลยนะ”

สิ่งที่ได้ฟังคล้ายมีดแหลมปักใจ

ฟากฟ้าค่อยๆ สูตลมระงับความร้อนที่วูบวาบในอก ดิ่งท่อนบนอันราบเรียบไร้ทรวดทรงกลับขึ้นไป แขนขายาวแก้งก้างกอบปรักกับผมสั้นและท่าทางทแกลั้วทะนงส่งให้ดูเหมือนชายหนุ่มมากกว่า

หญิงสาวยกมือลูบใบหน้าขึ้นไปตามหน้าผากมนสวย คล้ายตั้งใจจะกอบความหงุดหงิดออกไปเบื้องหลัง ต้องยอมรับว่าไฟมันถูกจุดลงใจจากเกือบทุกประโยคของอีกฝ่าย

“คุณอำพันย้ายไปช่วยบริหารฝั่งโลจิสติกส์ได้ห้าปีตั้งแต่ท่านประธานหุมนป่วย” เธอกะพริบตาพริ้ม แต่ในใจผรุสวาท ผู้บริหารและหัวหน้าตัวจริงของป้ายีนอยู่นี่ละ ช่วยมีสติและมารยาทด้วย!

“แต่ว่า...”

ยายป้ายีนไม่หยุด ฟากฟ้าเองก็ไม่ยอมเช่นกัน เธอยกมือปิดพริ้วในอากาศ “อีกอย่าง นี่ไม่ได้เกี่ยวกับเรื่องส่วนตัวอะไรเลย” พุดพลางกวาดสายตาทหาทุกคนในห้อง ทำไมเธอจะไม่รู้ว่าแต่ละคนซุบซิบอะไรกันไว้บ้าง “ฟ้าเป็นมี้อาชีพมากพอจะแยกแยะได้ ขอให้ทุกคนรู้ว่าการยกเรื่องนี้มาพูดเนี่ย มันเหมือนคนแก่ที่ก้าวหนือดีดไม่พิน เป็นหัวขื่อน่าหัวเราะแถมยังไม่ให้เกียรติฟ้าซึ่งเป็นเอ็ดมิตคนปัจจุบันของทีนาระ ซ้อปบั้ง เซ็นเตอร์ด้วย!”

“คุณฟ้าครับ” หนึ่งในสมาชิกที่ไม่แก่แต่นำร้าคาญไม่ต่างกัน เอ่ยขึ้นจากมุมหนึ่งของโต๊ะ หลังจากนั่งเงียบมานาน ก้ากึ่งระหว่างไม่ประสงค์อยู่กลางข้อพิพาท กับใจลอยไปที่อื่น

นั่นยิ่งเรียกให้ฟากฟ้าสะบัดหน้าไปด้วยอารมณ์เสียด เป็นญาติกันแท้ๆ แทนที่จะช่วยโน้มหน้าอีกฝั่ง ดันมาปรามเราซะเอง แล้วตกลงมันเป็นอะไรของมัน!

ก่อนที่ไฟโทะจะยิ่งลาม เสี่ยงระฆังก็ดังจากอีกฝั่งโต๊ะ

“เราอย่าพูดกันด้วยความรู้สึกเลยครับ ผมว่าฝ่ายการตลาดน่าจะ

เตรียมแผนงานใหม่ๆ มาพร้อมนำเสนอแล้ว รวมถึงเหตุผลว่าทำไมเราต้องจับตาชั้นพิษณุโลกไว้ ทางหลักฐานที่พิสูจน์ได้ออกมาคุยกันจะดีกว่า”

บรรยายการประชุมต่อจากนั้นผ่อนคลายลงอย่างไม่น่าเชื่อ ข้อมูลที่ลูกน้องขยายย้ำเตรียมมาเองก็ตรงกับที่ฟากฟ้าคาดการณ์ ไม่ใช่เพราะว่าเธอมีส่วนเซ็นรับคนพวกนั้นเข้ามาใหม่ แต่เรื่องง่าย ๆ แค่นี้ใครก็รู้!

อย่างไรก็ดี อีกมุมที่ขยายย้ำมาต่อกรก็นับเป็นสิ่งที่ลูกค้าเก่ายังมองหา จึงสรุปได้ว่ายกนี้ไม่มีใครเปลืองพลัง และสุดท้าย เจ้าของเสียงระฆังยังช่วยให้แผนที่ฟากฟ้ากำหนดไว้ในใจตั้งแต่ก่อนเข้าห้องประชุม ราบรื่นเป็นอย่างดี

“ขอบคุณมากนะหน”

หญิงสาวบอกหลังก้าวกลับมาที่ห้องทำงาน โต๊ะของนนทสุดตั้งอยู่ไม่ไกลจากห้องส่วนตัวของเธอ เขาเป็นหนึ่งในสมาชิกทีมที่เธอเลือกเองกับมือ

“คิดดูแล้วก็โชคดีจริงๆ ที่ตอนนั้นตัดสินใจไปซื้อบุติกชอปนั่น มันทำให้เราได้คุณมาช่วยงานที่นี่”

ช่วงที่อากุ้งเริ่มป่วยจนคุณอำพันต้องย้ายไปดูแลงานนำเข้า ส่งออก และโลจิสติกส์ แล้วฟากห้างสรรพสินค้าไว้ในมือฟากฟ้าแทน หญิงสาวกระตือรือร้นกับอำนาจเต็มมือ มุ่งหมายใช้มันแปลงโฉมห้างที่นาระอันแสนครีให้ทันสมัยตามใจปรารถนา ว่าพวกลุงป้าแก่ๆ คอยขัดขวางและคาบเรื่องไปรายงานแม่ ฟากฟ้าโดนปราม

‘สิ่งที่ฟ้าคิดไม่ใช่ไม่ดีนะลูก แต่ทุกที่มีคัลเลอร์ต่างกัน จะเอาที่เรียนหรือเคยทำงานมาใช้แทนที่ไม่ได้ โจทย์ของฟ้าตอนนี้คือ ทำยังไงให้คนเก่าๆ เขาอมรับแล้วร่วมเดินไปด้วยกันตามทางที่ฟ้าอยากได้’

หญิงสาวพยักหน้าไปตามแกน แม่เองก็รู้จักลูกสาวคนโตดี จึงยิ้มขำแล้วตีบาเธอเบาๆ เป็นเชิงให้กำลังใจ

แน่ละ คนอย่างปากฟ้าไม่มีทางยอมแพ้ เมื่อรันโพรเจกต์ใหม่ที่เก่าไม่ได้ เธอคิดว่าควรมหาที่ใหม่แทนเพื่อประกาศให้ทุกคนเห็นฝีมือ

ร้านบูติกที่หญิงสาวหมายใจนั้นตั้งอยู่อีกฝั่งเมือง เธอเคยขับรถผ่านและสะดุดตาหลายครั้ง การตกแต่งผลงานวัฒนธรรมพื้นถิ่นของพิษณุโลกกับสไตล์คันทรี่รีคแอนดิโรล เน้นรสนิยมและการจัดการมากกว่าเงินทุน แต่ถ้ามีทุนเพิ่มด้วยละก็...

พอดีบพอดีกับช่วงโควิดระบอบ ยอดขายสินค้าส่วนใหญ่ร่วงกราว หญิงสาวคาดการณ์ว่าร้านเล็กๆ แบบนั้นย่อมยิ่งเดือดร้อน จึงถือโอกาสเข้าติดต่อซื้อชิ้น

เห็นกำไรใ้ๆ สองประกายตรงหน้า ทว่าทุกอย่างไม่ง่ายเพราะชายชื่อนนทสูต

เขาอายุน้อยกว่าเธอสองปี แต่ดูมีวุฒิภาวะมากกว่า ท่าทางสบายๆ จนเกือบเฉื่อยช้านั้นหาได้ทำให้ตกเป็นรอง ทว่ากลับดูเป็นฝ่ายคุมเกม ปากฟ้าเคยหงุดหงิดที่เจ้าของร้านตัวจริงปล่อยให้คนซึ่งมีตำแหน่งเพียงผู้จัดการเข้ามาชี้หน้าเรื่องต่างๆ ได้ แต่ไม่ช้าเธอจึงตระหนักว่าตัวเองเข้าใจผิดแบบกลับตาลปัตร โควิดส่งผลกระทบจริง แต่ด้วยวิธีบริหารของนนทสูตทำให้ผลประกอบการยังคงกำไร เขาปรับตัวด้วยการใช้โซเชียลเน็ตเวิร์กและการตลาดออนไลน์ ขณะเดียวกันก็จัดกำลังพลหมุนเวียนแค่พอเพียง หมูหวานที่ปากฟ้ากะหยิบรับประทานง่าย ๆ กลายเป็นมัตลีซากะวาทิว! แต่ความยากชนิดนั้นมันก็ทำให้เธอแรงสู้

เมื่อเจ้าของร้านยังเสียงแข็ง ในที่สุดเธอตัดกำลังด้วยการเจรจาซื้อตัวแม่ทัพใหญ่อย่างนนทสูตแทน แรกที่ได้ยินข้อเสนอ ชายหนุ่มหัวเราะให้แก้ความเจ้าเล่ห์ของเธอ แต่ก็ยินดีฟังรายละเอียดจนจบ

แน่ละ ปากฟ้าประเมินไว้แล้ว มันเป็นข้อเสนอที่จะไม่มีใครกล้าปฏิเสธ! หลังจากนนทสูตก้าวมาเป็นผู้ช่วยเธอได้ไม่นาน ร้านหูแห่งนั้นจึงถึงกาลอันต้องขายทอดล้มมือเธอในที่สุด ด้วยราคาเยากว่าที่เจรจากันในคราวแรกด้วย

จ้า!

คนรอบตัวซุบซิบว่านนทสุตเป็นอสรพิษทรยศนายเก่า แต่เจ้าตัวไม่สนใจ เฉพาะคนซัดใจถึงจิ้งจะรู้ นายเก่าปฏิบัติหรือให้ค่าเขาแค่นั้น และทำไมชายหนุ่มจึงตัดสินใจแปรพักตร์

คนแปรพักตร์เพียงนั่งลงบนเก้าอี้ที่เขาขอลั่งซื้อพิเศษเพื่อเอื้อต่อสรีระร่างสูงใหญ่หมุนใบหน้าคืนมาพร้อมรอยยิ้มเหมือนทุกที เหมือนโลกนี้ไม่เคยมีอะไรที่เป็นเรื่องยาก

“โชคดีที่เราจองคิวไอดอลรายนั้นไว้ได้ก่อนแล้ว ตอนนี่แผนการตลาดใหม่ลอนซ์ ก็เหลือแค่คุยรายละเอียดงานอีกทีครับ”

“เฮ้ย จองไว้เลยเหอะ!” หญิงสาวหัวเราะ ถอยห่างออกมายกมือทำสะอึกทั้งสองข้างตามความเคยชิน “นี่หมายความว่าคุณรู้แต่แรกว่าประชุมวันนี้จะฉลุย?”

“ก็ไม่ถึงขนาดนั้นครับ ตอนแรกผมเลยเจรจากับคุณไอดอลแค่นั้นนามที่นาระ ยังไม่ได้บอกว่าเป็นห้างนี้หรือที่บูติก”

คนฟังเตอะลั่นพลางยกนิ้วชี้ “คุณนั่นมันจริงๆ!”

“คุณซื้อที่นั่นมาเพื่อการนี้อยู่แล้วนี่ครับ”

ฟากฟ้าหัวเราะอีกครั้ง เสียงน่าจะดังกว่าเก่า ถ้าไม่เพราะสายตาเปลอสะดุดความวับวาวอันประดับอยู่ตรงข้อนิ้วนางบนหลังมือตัวเอง

เพชรทรงเอมเมอร์ลัดนั้นมักจะได้รับคำวิจารณ์ว่าดูใหญ่เทอะและแข็งคมไม่สมหญิง แต่กับคนที่รู้จักกันดีจึงจะพบว่าแบบนี้ละ เหมาะกับบุคลิกของฟากฟ้าที่สุด! มันติดตั้งอยู่บนแหวนทรงโดมอนด์ฟาเว ซึ่งยิ่งส่งให้ทั้งเรือนดูระยิบระยับราวกับมีดวงประทีปล้อมนิ้วของเธออยู่

แต่แค่ประทีป ยังไงก็สว่างไม่เท่าพระอาทิตย์

จะว่าไป แค่ ‘สว่าง’ ได้อย่างลูกน้องหนุ่มตรงหน้าก็ยิ่งดี...

คน ‘สว่าง’ น่าจะพออ่านออกว่าเธอกำลังคิดอะไร จึงเอ่ยขึ้นคล้ายผันความสนใจไปว่า

“อ้อ วันก่อนเจอคุณทีปไปรับน้องอุ่นที่โรงเรียน เจ้าเน่งของผมชมใหญ่ว่าแกใจดี แล้วอยากให้พ่อมารับแบบนี้ทุกวันบ้าง ผมตั้งเหี้ยมटकเลยกลัวลูกจะไปตีกับเพื่อนเรียกความสนใจครับ”

คนฟังจึงพลอยหัวเราะตาม รำลึกถึงเรื่องวันนั้นที่ทางโรงเรียนโทรแจ้งว่าน้องเน่งลงไม้ลงมือกับเพื่อนในชั้น จนต้องเรียกผู้ปกครองทั้งสองฝ่ายไปเจรจากัน โชคดีงานไม่ยุ่ง ฟากฟ้าจึงอนุญาตให้เขาลางานเร่งด่วน ครั้นเธอกลับถึงบ้าน ปทีปผู้เป็นสามียังเล่าให้ฟังว่าบังเอิญเจอนนทสูตกับลูกชายรายหลังหน้าผากเป็นรอยเขียว ‘เจ้าเน่งแกกว่าลูกเราแค่สองปีแต่สแบเหลือเกิน นี่เห็นว่าคู้กรรมมาเปิดกระโปรงเพื่อนสนิท มันเลยฝากกรงเล็บให้ชะเต็มหน้า อีกฝ่ายก็ไซ่ย่อย ผลักมันกระเด็นหัวโขกกำแพง แต่เน่งไม่ร้องลั๊กแอะ...’

ปทีปเคยเห็นหน้าคร่ำตาดนทสูตในงานเลี้ยงของทีนาระ ต่อเมื่อพบว่าลูกน้องภรรยามีลูกชายเรียนอยู่ในโรงเรียนเดียวกับลูกตัวเอง จึงเกิดหัวข้อให้พูดคุยกัณยัตถาวจนสนิทสนม โดยเฉพาะเมื่อทั้งคู่เป็นพ่อที่ต้องดูแลลูกเป็นหลัก ฟากฟ้าเองไม่ค่อยมีเวลาว่าง ส่วนภรรยาของนทสูตนั้นเห็นว่าแยกจากสามีไปตั้งแต่มีน้องเน่ง

“เรื่องดูแลลูกต้องยกให้ทีปเขาละ” คนเป็นหัวหน้ายอมรับกับลูกน้อง หัวใจห่อเหี่ยวพลอยรู้สึกดีขึ้นโดยไม่ทันรู้ตัว “นี่ปีนี้เขาก็จงตัวไว้แล้วทำให้ไปงานวันแม่น้องอุ่นให้ได้ เราก้ได้แต่แบ่งรับแบ่งสู้”

“จริงสิ” อีกฝ่ายทำทีนึกขึ้นได้ “เรื่องนี้ ผมอาจจะต้องขอแวบอีกรอบนะครับ”

“คุณจะไปนั่งแทนแม่ให้ลูกไหว้เธอ” ฟากฟ้าเลิกคิ้ว ถ้าทั้งเธอและนทสูตหยุดพร้อมกัน พวกแกๆ ในห้างอาจฉวยโอกาสก่อการอะไรอีก

“เปล่าครับ” คนตอบหัวเราะร่วน “จะขอไปพรงุ่นีเย็น อยากรุยกักับโรงเรียนเรื่องนี้จริงๆ จังๆ ลั๊กหน้อย”

“อ้อ” ผู้เป็นนายพักหน้าทั้งที่ยังไม่เข้าใจนัก แต่เรื่องไหว้แม่ มีเรื่อง

อะไรต้องจริงจัง ทำเป็นปทีปไปอีกคน “ถ้าพรุ่งนี้ไม่ติดงานอะไรคุณก็ไปสิ”

ลูกน้องกล่าวขอบคุณ ฟากฟ้าจึงก้าวกลับเข้าห้อง

หลังจากทิ้งร่างลงบนเก้าอี้ตัวใหญ่ ความคิดยังวนเวียนอยู่กับเรื่อง
ครอบครัว จึงฉวยโทรศัพท์ขึ้นแชตหาสามี

๕ Aug AT ๑๔:๑๑

ฟากฟ้า
ที่ป เรื่องงานวันแม่ ตกลงเราต้องไปทำอะไรบ้างนะ

อืดใจผ่าน ปลายทางยังไม่อ่านข้อความ คนเซตจึงวางโทรศัพท์ลง
ปานนี้ ปทีปน่าจะเพิ่งละจากแคนวาสของเขาและเอารถออกไปรับ
น้องอู่ที่โรงเรียน...

โดยไม่รู้ตัว ฟากฟ้าขมู้อื่นดูที่ข้อมือของตัวเองอย่างพินิจอีกครั้ง
ความวับวามจากเอมเมอร์ลัดต์คืนนั้นราวกับแฟลช เมื่อสะท้อนเข้าตา จึง
เสมือนว่าดวงตาเลื่อนพราวจนสิ่งที่ปรากฏขึ้นแทนหาใช้ภาพที่อยู่ตรงหน้า
กลับเป็นตะวันดวงแดงฉานอันย้อมแดดสุดท่ายให้ดาร์ลิงฮาร์เบอร์ในอ่าว
ซิดนีย์กลายเป็นสีชมพูโอลด์โรส...

ยามนั้น สิ่งก่อสร้างใต้โค้งฟ้าเริ่มประดับประดาแสงไฟวิบวับ ขณะที่
ส่วนอื่นๆ ตกในเงาสลัวและเริ่มดำตตะคุ่ม ตอนที่ฟากฟ้าได้ยินเสียงเรียกจาก
เบื้องหลัง หญิงสาวหันหาอย่างกระฉับกระฉง แม้วันนี้เจ้าของเสียงเรียก
จะพาทะเลจนทำกิจกรรมตลอดทั้งวัน ลมจัดพัดเส้นผมปลิวไสวจนเธอต้อง
ยกมือขึ้นรวบไว้ลวกๆ ด้วยความรำคาญ

‘ปล่อยให้ปลิวอย่างนั้น สวยดีออก’ เจ้าของเสียงค่อยๆ ก้าวใกล้เข้า
มา ทำให้เห็นรายละเอียดบนเรือนร่างสูงกำยำอย่างหนักก็ฟ้า มีแขนขางาม
ไหล่มาย และเอวคอดอันชวนให้แม่แต่พวกฝรั่งซึ่งมีโครงสร้างสมบูรณ์กว่า

คนเอเชียส่วนใหญ่ ยังต้องพ่ายให้แก่ความดูดีของเขา

ก็เพราะอย่างนั้น ทั้งรูปร่าง ทั้งหน้าตา บุคลิกภาพ นิสัย และการปฏิบัติต่อกัน ฟากฟ้าจึงตกหลุมรักเขาหัวปักหัวปำ เฉพาะอย่างยิ่ง เขาเป็น ผู้ที่เปรอป๋อนให้เธอรู้สึกถึงชัยชนะเสมอ ไม่ว่าจะควงแขนไปพบใครๆ ก็จะได้รับสายตาสนใจกึ่งๆ ริษยา ฟากฟ้าถึงกับยอมมเลี้ยวเส้นผมยาวไว้ ทั้งที่ ปกติเธอแสนรำคาญการดูแลอันวุ่นวายยุ่งยาก

‘ยังเหลือผมอีกเทรอนี่เลย นึกว่าเต็มแล้ว’ หญิงสาวทักเมื่อคนรักก้าวมาถึงตัว ภาพที่ได้คงน่าพอใจ สีหน้าเจ้าตัวจึงดูปราโมทย์และกัมพิณิจ จอภาพอย่างไม่ยอมมละลายตาขึ้นเลย

‘ถ่ายก็ทีก็สวย’

‘ฟ้าคนแทนะ’ เธอยกคิ้วให้ข้างหนึ่ง

เจ้าตัวหัวเราะ อาศัยความสูงที่มากกว่า ยกมือขึ้นขยี้เส้นผมเธอเบาๆ อย่างรักใคร่ ‘แล้วคนเท่หิวมั้ยครับ’

‘รอให้ถามอยู่นี่แหละค่ะ’

‘อ้าว ก็เห็นเพิ่งกินไอติมกันไป เลยนึกว่ายังอ้อมอยู่’

เธอสอดศีรษะเข้าไปในวงแขนของเขา แล้วจับเอาท่อนแขนนั้นพาดบ่า อย่างคุ้นเคย ทั้งองค์และจังหวะ ‘รีบพาไปเลย ก่อนจะหันมามิกินคนแทน’

‘หรือ’ อีกฝ่ายเลิกคิ้วทำท่าย ‘อยากรู้แล้วดีว่าจะเริ่มกินจากส่วนไหน!’

เสียงหัวเราะของทั้งสองประสานกันระหว่างก้าวไปตามเส้นทางอัน ลัดเลี้ยวสู่ร้านอาหารทะเลแถวนั้น ไม่ต้องบรรยาย แต่ละฝ่ายก็แทบจะสั่ง แทนกันได้ คำที่คบหากันมายาวนาน หัวทกกันขวิดเที่ยวด้วยกันมาร้อยเอ็ด- เจ็ดยาน้ำ เหลือแค่รอว่าเมื่อไหร่ฝ่ายชายจะคุกเข่าลงยื่นแหวนเพชร เอมเมอรัลด์ที่ฟากฟ้าเคยซื้อมว่า ‘ตอนแต่งงาน ขอแบบนี้ละ...’

คนถูกขอไม่ต้องรอใจใดๆ ส่วนหนึ่งเพราะเรื่องเงินไม่ใช่เรื่องใหญ่สำหรับ เขา กิจการทางบ้านของเจ้าตัวใหญ่โตไม่แพ้ที่นาระ คนในสองตระกูลก็คบค้า กันมายาวนาน ความสัมพันธ์ระหว่างเขากับเธอจึงเป็นเรื่องน่าปิติ เพราะถึงที่

สุด สองคนที่เหมาะสมกันในทุกๆ ด้านจะประสานเป็นทองแผ่นเดียวกันเสียที

‘ขนาดชื่อก็ยังกะตั้งมาเตรียมไว้’ เพื่อนคนหนึ่งเคยแซวกึ่งๆ หมั่นไส้ ไม่มีอะไรจะเหมาะกับปากฟ้ายิ่งไปกว่าดวงตะวันอย่างเอกระพีร์...

เรือนหอของเธอปลูกขึ้นเป็นอีกปีกหนึ่งของบ้านหลังเก่าซึ่งอาพากับอาแมอาศัยและเลี้ยงลูกๆ เติบโตมา ในแต่ละสัปดาห์ครอบครัวจะมีนัดรับประทานอาหารเย็นร่วมกัน แต่เมื่อวันนี้ไม่ใช่ หญิงสาวจึงก้าวเข้าทางปีกของตัวเองเลย ป้องกันความเหน็ดเหนื่อยที่พวกลุงป้าอาจจะเอาไปรายงานแม่แล้วทำให้เธอต้องพลอยหูซวกอีก

ตัวบ้านเงียบสนิทและตามไฟไว้พอสลัว หญิงสาวจดฝีเท้าเบาแผ่วเข้าสู่ห้องนั่งเล่น พบสามีและลูกชายนอนเหยียดยาวอยู่บนโซฟาหนัง โต๊ะเบิ้งหน้ายังมีสมุดการบ้านลูกวางเรียงเป็นระเบียบ แสดงว่าคงสะอาดกันเรียบร้อยจนต่างฝ่ายเหนื่อยแล้วกลับไป

ร่างเพรียวในสเวตเตอร์ดำทับเชิ้ตขาว กับกางเกงขายาวเข้ารูป ยอบลงแล้วก้มหา สายตาจับอยู่ที่ร่างอ้วนกลมของลูกชาย นิ้วมือเรียวยาวไล่แตะปลายจมูกของลูกแบบเบา ทะนุถนอมราวกับเจ้าตัวคือสิ่งมหัศจรรย์อีกลำดับของโลก

ข้างกัน สามีหลับปุ๋ยโดยบนอกยังมีหนังสือของมูราคา มิวงเบะ เคียวนี่ปีทีปมีเนื้อหนังหนุบหนับขึ้นทุกที เขายกขาขึ้นบนเก้าอี้ตัวไม่กว้างนัก ท่อนขากลมๆ กับความสูงโดยรวมน้อยกว่าเธอนิดหน่อยทำให้ข้านั้นดูค่อนข้างสั้น

ปากฟ้ารู้จักกับเขาตั้งแต่ตอนเรียนชั้นปีหนึ่งที่มหาวิทยาลัย ผ่านเพื่อนสนิทสมัยมัธยมของชายหนุ่ม ปีทีปกับรายนั้นเข้าเรียนต่อในคณะสถาปัตยกรรม ปากฟ้ามีนิสัยรักอิสระ จึงขลุกอยู่กับเพื่อนกลุ่มนี้มากกว่าเพื่อนที่เรียนบริหารธุรกิจด้วยกันเสียอีก

ปทีปกับเธอมีเรื่องถกไปจนถึงเที่ยงกันได้ตลอดเวลา ทำตัวเหมือน
เหมือนขี้หน้าทั้งที่จริงชื่นชมความคิดกันและกัน ฟากฟ้าสนใจที่เขาว่าบาตร
การรับน้อง ต่อต้านลัทธิชายเป็นใหญ่ แต่ขณะเดียวกันก็ไม่ชอบใจเมื่อผู้หญิง
ได้สิทธิพิเศษ

‘มันไม่กลัวโดนเซะเลยว้าใจตุ๊ด’ เธอเคยชมลับหลังกับเพื่อนของเจ้า
ตัว

‘โดนแบบนั้นมันจะได้ชวนเสวนาอีกดีว่าตุ๊ดแล้วยังไง ทำไม่ต้องเป็น
ปัญหา แล้วคอยดูนะ อีกวันแหม่งจะนุ่งกระโปรงมาโชว์ขาอ่อนเลย’

‘ไอ้นี้ นั่นเพื่อนมึงนะ!’

ขณะที่หัวเราะ หลังมานตาเธอก็ปรากฏภาพคนผมสั้นกุดแถมทำ
สีชมพูเจ็บจี๊ด บุคลิกแข็งๆ และแสนก่อกวนสะท้อนจากดวงตากลมโต คิ้ว
เข้มเหมือนแตงสีมากอยแต่จะลอยขึ้นคล้ายทำทนายคนทั้งโลก ขณะเดียวกัน
ดวงตาก็เปี่ยมแววเข้าอกเข้าใจคนได้ทั้งโลก ปทีปมีรูปร่างผอมแต่แน่น เตี้ย
กว่าเธอสักครึ่งฝ่ามือ ภาพเงาตาคือกางเกงผ้าเดนิมขาบานหน้อยกับรองเท้าว
ผ้าใบเน่าๆ สุดเท่

ก่อนที่เขาจะ...เก้...มากไปกว่านั้นในสายตาฟากฟ้า ทั้งสองก็เริ่มห่าง
กันในช่วงปีสอง เด็กสถาปัตย์มีงานเยอะขึ้น ส่วนเธอเองก็เริ่มสนิทสนมกับ
ผู้ชายอีกคนในคณะเดียวกัน จนสุดท้ายลงเอยด้วยการเป็นคู่รักนานปี

ทั้งที่ชื่อมีความหมายว่าดวงอาทิตย์ เอกระพีร์กลับละเอียดอ่อนและ
เหมือนน้ำเย็น เป็นคนที่เหมาะสมกับเธอไปทุกสิ่ง ทั้งถิ่นฐานบ้านเกิด ชาติ
ตระกูล แม้แต่ธุรกิจที่ทางบ้านดำเนินอยู่

ชั้นพิชฌุโลกเป็นห้างที่วางโพลีชั่นไว้ในระดับบน ต่อยอดขึ้นไปจาก
ห้างที่นาระที่จับตลาดแมส ครอบครัวของเธอช่วยแบ่งปันคำชี้แนะแต่ห่าง
น้องใหม่ทีเพ่งก่อตัวขึ้นภายหลัง ฟากฟ้าเห็นภาพอนาคตว่าจะใช้ชีวิตด้วยกัน
กับเขาไปจนแก่ จนฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งจะผิวหนังเหี่ยวเหี่ยว ผมหมดจากหัว และ
สิ้นลมหายใจบนตักของอีกฝ่าย แต่หลังจากคำอันแสนหวานที่ดาร์ลิงฮาร์-

เบอร์แค้ไม่นาน จู่ๆ เขากลับพูดหน้าตาเฉย

‘ฟ้า เราเลิกกันมัย เมื่อแล้วนะ’

ฟากฟ้าเสียศูนย์ไปพักใหญ่ ไม่เข้าใจว่าทำไมคนที่รักและรู้จักกันมานานจึงเปลี่ยนไปได้เพียงนั้น หากถึงอย่างไร คนอย่างเธอก็หยิ่งทะนงเกินกว่าจะรับหรือเรียกร้องความรักจากเขาต่อ วันถัดมาหญิงสาวบินกลับพิษณุโลกมาตัวเปล่าๆ ไม่สนใจปริญญา แม่แต่ข้าวของก็อาศัยจ้างเพื่อนเก็บส่งมาทางเรือให้

ครอบครัวเข้าใจและไม่บ่นเธอสักคำ หรืออย่างน้อยแม่ก็ช่วยเป็นกำแพงจนเธอไม่ต้องเผชิญเรื่องอะไรเหล่านั้น ครอบครัวของเธอกระพริมาพบเธอและครอบครัวเธอ หวังประสานรอยร้าวที่ลูกชายสร้างไว้ ผู้ใหญ่ทั้งสองฝ่ายทำที่เข้าอกเข้าใจ ทั้งที่จริงข้างเธอโดยเฉพาะแมยังมีแผลกลัดลึก ระหว่างนั้นฟากฟ้าตระเวนปาร์ตี้กับเพื่อนทั้งที่กรุงเทพฯ และพิษณุโลก แล้วคืนหนึ่งขณะที่เมามายในกระแสความคิดและแอลกอฮอล์ ปทีปกี้ปรากฏกายขึ้นพร้อมผมทรงใหม่ ยาวกว่าเดิมนิดหน่อยแต่กลับเป็นดำสนิท เจ้าตัวได้ข่าวแล้วมานั่งเป็นเพื่อนรินเหล้า จากนั้นก็ค่อยๆ รินมุมมองอีกอย่างใส่หัวใจฟากฟ้า

‘ตอนนี่ในสายตาเธอ เอยังมีความหมายอยู่แค้ไหน’

‘ไม่มี ไม่มีเลยสักนิด’

‘ตอบไวจิงนะ’ อีกฝ่ายวิจารณ์

‘จะหาว่า ถ้าไม่มีความหมายแล้วทำไมเรายังต้องมาทุกวันนี้นดิ ก็แค้

‘เมื่อ’ ปะ’

เธอจงใจลงเสียงที่คำอันเสมือนคมมีดกรีดใจตัวเอง

อีกฝ่ายยอมรู้ แต่ยังถามด้วยเสียงระดับเดิม

‘เมื่ออะไร’

‘เมื่อเพราะอาจจะต้องกลับมาใช้ชีวิตตามที่ผู้ใหญ่เคยขีดไว้ แทนจากที่เคยขีดเอง’

ชีวิตร่วมกับคนอื่น...

‘ถ้ามันเป็นวิธีเดียวที่จะแก้ปัญหา เธอก็รีบหาคนมาร่วมชีวิตใหม่ซะสิ ระดับนี้แล้ว ไม่เห็นยากเลย’

แปลกดี แต่ประโยคนั้น ฟากฟ้ารู้สึกคล้ายมีคนฉายแสงจ้าส่องตามนมองโลกไม่เหมือนเก่า

เธอหัวเราะ ‘เออ จริงวะ’ พุดได้แค่นั้นเพราะคลื่นในท้องที่ขึ้นมา คนข้างๆ ถึงกับสะดุ้งถอย

‘ไม่ต้องซึ่งจนอ้วก นี่เสื่อมูจิ บ้านเราไม่รวยเหมือนเธอ ต้องเก็บตังค์นะกว่าจะได้ซื้อ!’

จากวันนั้น ความรู้สึกระหว่างกันที่เคยถูกหยุดไว้จึงได้สานต่อ แต่ปลายปี ฟากฟ้าก็สามารถพุดได้โดยไม่เจ็บปวดในใจนักกว่า ‘เอกแม่งไม่รู้รู้สึกเลยจริงๆ วะว่าตอนนั้นมันเหี้ยกับเราขนาดไหน’

‘ไม่รู้รู้สึกหรอก จนกว่าจะได้เจอเหตุการณ์เหมือนกัน เขาอาจจะเข้าใจ’

‘ต่อให้เจอเหมือนกัน มันก็อาจจะรู้สึกแค่...โอเค มึงเบื่อกูก็หาใหม่’

‘แล้วเธอละ เห็นรียัง คนที่จะมาชีวิตชีวิต’

‘เห็น’ รียัง’ เธอทวนคำประหลาดนั้น ทำไมมันไม่ใช่คำว่าเจอ ‘หมายความว่าอะไร’

‘โง่เอ๊ย’

นั่นคือจุดเริ่มต้นของการคบกัน อีกหลายเดือนต่อจากนั้นเธอจึงบอก ‘มาแต่งงานกันเหอะ’

แล้ววก็ขอยอมรับง่าย ๆ

งานวิวาห์เกิดขึ้น ทันเวลาพอดีกับที่อากุงเริ่มป่วย

มันควรจะเป็นงานเล็กๆ ริมหายหาด มีปาร์ตี้เฉพาะคนที่รักท่ามกลางแสงอัสดง เจ้าสาวเดินเท้าเปล่าเต้นระบำไปบนพื้นทรายเหมือนที่ปีปเคยเขียนบทความลงในคอลัมน์ออนไลน์สักแห่ง แต่สุดท้าย เพราะความมากพิธีของธุรกิจข้างเธอเอง ทุกอย่างจึงพลิกผัน

‘ไหนว่ามีผิวแล้วจะขีดชีวิตตัวเองได้ไงวะ’ คนที่กำลังจะเป็นสามีตามกฎหมายในวันนั้นออกปากแซว

‘เออติ จะเปลี่ยนไปมีเมียแทนก็ไม่ทันแล้วด้วย’

คนในครอบครัวเธอล้วนรักปทีป เพราะเขาช่วยให้ปากฟ้ากลับมาเป็นผู้เป็นคน และจูเธอเดินเข้าไปบอกที่บ้าน เพื่อให้เธอบอกมารดา

‘ฟ้าสนุกพอแล้ว ต่อไปนี้จะทำตามสัญญาที่เคยให้ไว้กับแม่’

แน่นอน ชั้นต้นแม่ปฏิเสธเพราะอยากให้เธอทำอะไรอย่างที่ตัวเองอยากทำจริงๆ มากกว่า แต่ปากฟ้ายืนยันคำเดิม ‘อากุงป่วยอย่างนี้ แม่ก็ต้องดูทั้งห้างทั้งโลจิสติกส์ ฟ้าจะไปช่วยดูห้างแทน แบบนี้ดีกว่านะ’

แม่ขอบคุณเธอ ขอบคุณปทีปที่ช่วยผลักดันการตัดสินใจของเธอ

ถึงอย่างนั้น วันแรกที่ย้ายมาอยู่ร่วมบ้านที่นาระะ สามีก็ทำที่กระซิบ

‘ที่จริง เราสนับสนุนให้เธอกลับมาทำงานที่บ้าน เพราะวางแผนอยากเป็นเจ้าบ่าวผู้บริหารห้างบิกเอ็มมอย่างที่นาระะนะ’

‘อ้อเธอ’ เธอแสสร้งตากใจ ‘แต่รู้มัยว่า ผู้บริหารห้างบิกเอ็มมอย่างที่นาระะนะ เขาวางแผนไม่ให้ฟ้าไปทำงานที่ไหนเลยนะ ต้องเลี้ยงลูกอย่างเดียว เพราะตัวเองไม่น่าจะมีเวลาเลี้ยง’

‘เขี่ย!’ เจ้าตัวอูทานเสียงดัง ‘คิดผิดแล้วสิวะ!’

เอาเข้าจริง ทุกอย่างก็กลายเป็นแบบที่เธอคิดไม่ผิดไป

ปากฟ้าตั้งท้องในปีที่สามของชีวิตคู่ หลังคลอดเจ็ดสัปดาห์ หญิงสาวตกลงกับสามีว่าเธอต้องกลับไปบริหารงานห้างต่อ ปทีปไม่เห็นด้วยนัก แต่ก็เช่นเดียวกับทุกที เขาเออออเพื่อให้เธอพอใจ

ทั้งที่จ้างพี่เลี้ยงมาช่วยดูแลลูก ปทีปซึ่งทำงานอยู่กับบ้านกลับเห็นว่าตัวเองรับหน้าที่พ่อเต็มเวลาไปเลยจะถนัดกว่า คำที่ไม่ใช่คนช่างพูด และยังไม่ชอบเจ้าก็เจ้าการออกคำสั่งใครแม่แต่พี่เลี้ยงของลูก ปากฟ้าช่วยแบ่งเบาในช่วงกลับจากที่ทำงาน แต่ส่วนมากคำ ‘แบ่งเบา’ นั้นหมายถึงการมัวเล่นกับลูกจนหมดแรงกันไปข้างเสียมากกว่า

วันนี้ท่าทางน้องอุ่นจะดี้อเอการ พากฟ้าก้าวมาใกล้ขนาดนี้สามีจึงยังไม่รู้สึกตัว เธอมองเขาอย่างละเอียด ปทีปมีความอ่อนโยนละมุนละไม แม้นิยามหลับ

ดูนาฬิกา เตียวถ้ำสักครึ่งชั่วโมงยังไม่ตื่นค่อยปลุกดีกว่า คิดแล้วหญิงสาวก้าวออกจากห้อง ตั้งใจจะไปดูว่าในครัวมีอะไรกินบ้าง แต่ทางเดินต้องผ่านสตูดิโอของสามี ด้วยความคิดบางอย่าง พากฟ้าจึงผลัดความตั้งใจ แล้วผลักประตูเข้าไปแทน

ห้องทำงานของสามีต่อเติมยื่นออกไปในสวนเป็นเอกเทศ ผนังอิฐสลับกระจกใช้ลดความอึดอัดขณะที่เจ้าตัวสร้างงานลำพัง ด้านหนึ่งเป็นชั้นไม้ต่อเนื่องกับเคาน์เตอร์สำหรับวางอุปกรณ์ต่างๆ ทุกอย่างเป็นระเบียบ ผิดกับห้องทำงานของศิลปินส่วนใหญ่ ข้างกันคืออ่างล้างซึ่งมีคราบสีติดอยู่แค่เล็กน้อย

ตรงมุมโปรดของสามีมีขาตั้งผ้าใบที่ยังลงสีไม่เสร็จ แต่พอเห็นค้ำกลางว่าจะเป็นภาพอีกชิ้นที่สวยงาม และจะกลายเป็นของสะสมที่เหล่าเศรษฐีแย่งกันจ่าย

ความสามารถของปทีปอยู่ในระดับห่างไกลคำว่า ‘ธรรมดา’ ไปเยอะมาก แต่ใช้ ลีๆ แล้วพากฟ้ารู้ว่ามันยังไม่พอสำหรับเธอ!

เพราะ...เราเป็นใคร แล้วเขาเป็นใคร พื้นฐานครอบครัวของปทีปเทียบกันไม่ได้กับเธอสักกระผีกี่น แล้วแทนที่เขาจะพยายามไต่เต้าสู่การยอมรับ กลับปฏิเสธอย่างเด็ดขาดที่จะเข้าไปเรียนรู้งานบริหารตามที่เธอเคยร้องขอ ต่อให้เขาจะดูแลลูกของเธอดีแค่ไหน แต่น้อยหนึ่งในใจของพากฟ้าจึงยังมีช่องว่างที่ถมไม่เต็ม

ช่างเหมือนภาพที่ยังไม่เสร็จนี้

ภาพที่ถึงที่สุด มันก็จะถูกจัดวางอย่างไ้อ่า เพื่อให้ขายได้ในราคาดี... ในร้านบูติกที่พากฟ้าวางแผนซื้อมาเอง!

แล้วดูซิ น่าตลกที่แม่แต่ในภาพ ท้องฟ้าของเขาก็ยังสว่างไสวด้วย

ดวงอาทิตย์ ไม่ใช่โคมดวงกระจิวหลิว

คนยี่หนึ่งค่อยๆ ทอดถอนหายใจ ปลายนิ้วขยับกุมเข้าหากัน

ความรู้สึกข้างในคงไม่ร้อนทुरนขนาดนี้ ถ้าไม่เพราะมีบางอย่างค้ำคอง
แล้วบางอย่างนั้นมันก็ได้เวลาคือบคลานเข้ามาใกล้เต็มที!

๒

ภาพวาด

หญิงสาวผู้นั่งเฝ้าเตาอยู่หลังพวงมาลัยรถนั้นสวมแว่นกันแดด อันโตบดบังใบหน้าไว้กว่าครึ่ง ทว่าส่วนที่พ้นจากกรอบดำก็ยังชวนให้จินตนาการได้ถึงความงาม ทั้งริมฝีปากจิบหยักเตะเพียงลิปมัน คางมนได้รูป ผิวอ่อนใส และหน้าม้าโปร่งๆ ผมด้านหลังขมวดเป็นจุกไว้ลวกๆ อย่างวันสบาย เจ้าตัวปล่อยให้รถค่อยๆ เคลื่อนและริมรั้วของโรงเรียนประถมชื่อดังในตัวเมืองไปโดยมิใยดีต่อเวลา อันที่จริงคล้ายกับว่าอยากจะชะลอเวลาเพื่อตีพิมพ์บรรยายกาชางในวันนั้นให้ยาวนานสมความคิดถึง

“เปลี่ยนไปเยอะเลยแหละ อาคารเก่าที่เคยเรียนเขาก็รีโนเวตใหม่ สะอาดเรียบร้อยไม่ได้ แต่มีบางส่วนที่ทำให้ยังนึกถึง...”

คนขับเล่าผ่านสายสมอลทอล์กให้คู่สนทนาที่คุยกันมายาวนาน เพื่อนของเธอก็ไม่ต่างจากโรงเรียนแห่งนี้ นานเหลือเกินแล้วที่ต้องแยกจาก ยังดีที่เทคโนโลยีการสื่อสารและความผูกพันในอดีตช่วยเชื่อมโยงกันและกันได้

ถ้าจะมีใครสักคนเข้าใจในตัวตนของภาพวาดที่สุด ว่าเธอเป็นมนุษย์ซึ่งอุดมไปด้วยความต่างพร้อมเสียดาย หากใช้ภาพวาดดงดงตามชื่อ หรือ

ภาพที่ลงสีสวยเสร็จสมบูรณ์แล้วอย่างหน้าตา คนคนนั้นก็ย่อมจะเป็นญาติกับเพื่อนสนิทเมื่อสมัยที่เธอติดปีกหนีบ้านเกิดไปเรียนไกลถึงมหาวิทยาลัยในกรุงเทพฯ ชื่อเสียงสถาบันและผลการเรียนอันเป็นเลิศทำให้คนที่บ้านไม่ทันเอะใจเลยว่าภาพวาดอันงามหมดจดได้พาตัวเองไปละเลงเลอะจนใครต่อใครนิยามให้ว่า ‘เหลวแหลก’ กว่าที่พ้นช่วงเวลานั้นมาได้ก็ต้องอาศัยทั้งกำลังใจตัวเองและผู้คนแวดล้อมอย่างยิ่ง

อย่างไรก็ตาม ความผิดพลาดนั้นยังพอจะมีข้อดี นอกจากทำให้ใครๆ เลิกกดดันคาดหวัง คนที่จับตาระวังและคอยค่อนแคะรังแกเสมอมาก็พลอยวางมือไปจากเธอ

ภาพวาดใช้เวลาชุบชีวิตของตัวเองขึ้นใหม่ ณ แดนไกล เธอพบอิสรภาพในหัวใจที่นั่น สนุกทั้งกับมิตรภาพใหม่ๆ และการตื่นนอนไขว่คว้าจนแทบไม่เคยคิดถึงการกลับมาใช้ชีวิตที่บ้านเกิด แต่ความเปลี่ยนแปลงคือสังขารม ถึงตอนนั้นแม้แต่คนหัวสมัยอย่างเธอก็ต้องยอมรับคำกล่าวนั้น ภาพวาดจึงหวนมาที่นี่อีกครั้ง จากความรู้สึกหนักอึ้งในใจ ก็ค่อยเปลี่ยนเป็นซาบซึ้งลึกลับในความทรงจำต่างๆ ที่เธอเคยมองว่ามีแต่เรื่องน่าเบื่อหน่าย

“พูดเป็นคนแก่เลยนะ พอกลับมาทีวนตามรอยแต่ที่เก่าๆ” ญาติกับจิกกัดมาตามสาย ในวันเวลาเช่นนี้ ภาพวาดจินตนาการว่าเพื่อนสาวคงกำลังนั่งคุมคนงานแพ็กของอยู่ในโกดังสินค้าใหญ่โต สมกับเป็นเจ้าแม่เนี้ยร้านสินค้าออนไลน์เจ้าดัง นานๆ ที่จะมีเสียงคนงานโหวกเหวกและเสียงโยนกล่องข้าวของปังปังดังลอดเข้ามาจากปลายสาย

“มันก็เป็นธรรมดาปะวะ” ‘คนแก่’ ยิ้มขัน ขณะหมุนพวงมาลัยเลี้ยวตรงหัวมุมโรงเรียนไปยังอีกด้าน ความทรงจำของเธอไม่ได้อยู่ในฝั่งโรงเรียนอนุบาลนี้ แต่เส้นทางบังคับให้ต้องคลานต่อเพื่อเชื่อมสู่ถนนใหญ่

“กลับไปทำงานแล้วเผชิญหน้าความจริง ก็เป็นสังขารเหมือนกันนะโว้ย ตั้งแต่ลาออกก็พักเที่ยวอยู่นู่นตั้งเกือบสองเดือนละ”

คราวนี้คนฟังหลุดหัวเราะ “รู้ค่ะ แต่ไปเที่ยวคราวนั้นก็ได้อะไรเยอะ

อยู่” เธอนึกถึงสิ่งที่ไม่คิดว่าจะเจอแต่กลับได้เจอ ถอนหายใจให้มันแล้วจึงว่า
ต่ออย่างสดใส “คนมันก็ต้องขอพักหายใจแล้วก็เตรียมสรรพาวุธกันหน่อย
ปะวะ ข้าศึกรอเพียบ”

ที่นาระเป็นตระกูลใหญ่ในพิษณุโลก ไม่นับเครือข่ายเงินฮากกาที่ไกล
ออกไป เฉพาะในครอบครัวยังมีลูกหลานหลายสาย และแต่ละสายก็มีลำดับ
ชั้นความสำคัญแตกต่างกัน

อาทุงเดินทางจากอำเภอพุงซุ่น^๑ มาแสวงโอกาสแถวตลาดใต้ แกมีร้าน
เครื่องหนัง ก่อนจะพัฒนาไปเป็นศูนย์การค้า อาทุงได้เปลี่ยนสกุลจากเซียง-
วุ่นเป็น ‘ทีนาระ’ ตามการตั้งให้ของหลวงพ่อดีดนางพญาที่แก่นับถือ และ
แล้วทีนาระอันมีความหมายถึงเงินตราหรือเครื่องประดับจากทองคำ ก็ได้รับ
ความมั่งคั่งสมชื่อ ทั้งศูนย์การค้าและบริษัทโลจิสติกส์ของทีนาระค่อยๆ
ขยายใหญ่ถึงตอนนั้นอาโฝก็อนุญาตให้สามมีนางน้อยๆ ไว้อีกคนเพื่อจะได้
สืบลูกหลานช่วยกันบำรุงตระกูล เพราะอาโฝเองมีลูกยากและให้กำเนิดเพียง
คุณอำพันลูกสาวคนโต กับคุณชัน ซึ่งก็คืออาปาหรือพ่อของภาพวาดเอง

แม้ลูกทั้งสองจะรักใคร่กลมเกลียว แต่เนื่องจากการยึดถือคติเรื่อง
เพศของชาวจีน รอยหมางจางๆ จึงบังเกิดระหว่างพี่น้อง กุพันธ์เป็นหญิง
เฉลียวฉลาด ช่วยงานอาทุงอาโฝได้ไม่ผิดชาย แกควรมีสิทธิ์ได้ครอบครอง
กิจการสำคัญๆ ของตระกูลเท่าๆ กับน้อง ความคิดชนิดนี้ส่งผลต่อจากกุพันธ์
ถึงลูกๆ ของแก โดยเฉพาะ...

“อีแจ้วฟ้าอะนะ?” ฉวนฉีกกระพุ่มชื่อ ทั้งใช้ศัพท์เรียกที่แปลว่าพี่สาว
ได้แม่นยำ

เจ้าตัวไม่เคยพบปากฟ้าโดยตรง แต่รู้จักผ่านเรื่องที่เพื่อน ‘วาด’
ให้ฟังจนน่าจะเป็นตัวตน

ลูกสาวคนโตของกุพันธ์เป็นเสมือนอาแจ้วใหญ่ของชาวทีนาระรุ่นที่สาม

^๑ ภาษาจีนกลางออกเสียงว่า เฟิงซุ่น

แต่ปากฟ้านั้นอาการหนักกว่าแม่ของเจ้าหล่อนสักพันทวี ทั้งติดนิลยวง
เชื่อง ขอบกตลูกพี่ลูกน้อง นัยว่ากันมิให้ใครเผยออยากครองสมบัติหรือ
ธุรกิจสำคัญของตระกูล

กรณีภาพวาดนั้นยังมีอีกชนก ค่าที่เธอใช้แค่ลูกสาวของชั้น แต่เป็น
ลูกสาวเมียรอง! ถึงแม้การเข้ามาของแม่จะสง่างาม ได้รับการต้อนรับจาก
ทั้งอาภุงอาไฟ และคุณสมจินต์ภรรยาเอกของอาปา แต่แจ้ฟ้าก็ไม่ยับเยินไข
นั้น เจ้าหล่อนตัดสินว่าภาพวาดเป็นที่นาระผู้ควรมีส่วนร่วมกับมรดกของ
ตระกูลน้อยที่สุด ต่อเมื่อผู้ถูกตัดสินกลับโดดเด่นขึ้นมาด้วยรูปร่างหน้าตา
ผลการเรียน และกิจกรรมต่างๆ ในวัยเยาว์ ปากฟ้าก็หมั่นไ้ใจค้นหาเรื่อง
เธอทุกที่ที่เห็นหน้า

‘ปลาเห็ดดินกินไม่ได้!’

หนหนึ่งอาแจ้ใหญ่กระซอกถ้วยอาหารจากมือเธอในงานสารทจีน

‘ทำไม’ ภาพวาดจ้องกลับโดยตรง เสียงแข็งอย่างไม่ยอมแพ้ ทั้งที่
รู้ว่านี่จะยิ่งตอกย้ำให้เธอถูกอาแจ้หมายหัวเป็นศัตรูหมายเลขหนึ่ง

‘ของยังไม่ทันเอาไปวางไหว้บรรพบุรุษ แอบเอามากินก่อนเขาจะหาว่า
สันดาน ‘หัวขโมย’ !’

อาแจ้ลงเสียงคำท่าย ชยี่เรื่องที่แม่ของเธอเข้ามาเป็นรองในบ้านนั้นละ
ด้วยวัยขนาดนั้น ต่อให้ภาพวาดรู้เหตุผลแต่ต้นมา ก็ยังไม่วายแสบระคาย
และพลอยระอุกรุ่น

เสียงตอบแผดดังกว่าคนปรามาส ‘ของไหว้มันจานนั้น นี่ขอแบ่งมา
กินกันก่อนเพราะหิว บรรพบุรุษคงไม่สันดานซื้ออีกจานยอมเห็นลูกหลาน
หิวหน้ามีดหรือ!’

‘ยังไม่ไหว้ก็คือยังไม่ไหว้!’ ปากฟ้าดึงถ้วยหลบพื้นมือเธอ ทำที่ส่งต่อ
ให้ดินแดนผู้เป็นน้องชายคนกลางรับไม้ต่อ

‘แจ้ คินภาพมันไปเถอะ’

‘ไอ้ดิน!’ คนเป็นพี่ตีหน้าถมึง เมื่อพี่น้องคนรองไม่ได้กั้หันไปยัง

น้องชายคนสุดท้ายท้อแทน 'น้ำ เอาไปดี!'

น้ำหน้าอายุน้อยกว่าภาพวาดห้าปี แต่โดนพากฟ้าขุยงสำเร็จจนไม่เคยเห็นว่าเธอเป็นพี่สักนิด

'เอาม้า!'

'ภาพ' ฎาติอีกรายกระตุกแขนก่อนที่เธอจะอาละวาด 'ในตู้เย็นหน้าจะมีขนมอยู่ เราไปกินอันนั้นแทนก็ได้'

ตอนนั้นเธอยังไม่ทันตอบอะไร แม่ก็ปราวเข้ามาด้วยท่าทางร้อนรอนคงเพราะเห็นภาพใดๆ และได้ยินเสียงแว่วๆ ว่าเด็กๆ กำลังจะก่อศึกกัน

'มีอะไรกันลูก จะให้บรรพบุรุษอยู่แล้ว'

'ไม่มีอะไร' พากฟ้าตอบหน้าตาเฉย และด้วยเสียงไร้ทางอย่างผู้ถือวาทักดีสูงกว่า 'ภาพมันกำลังจะไปหาขนมในตู้เย็นกินรองท้องนะ'

แล้วก็เหมือนทุกที แม่จะส่งสายตาขอร้องให้เธอยอมเขาเสียจะได้ไม่มีเรื่อง

ภาพวาดเคยคิด ถ้าครอบครัวมีแค่อาปา อาแม่ แม่ แล้วก็อาลุง อาไผ่ ชีวิตเธอคงเป็นภาพอันถูกวาดและลงสีอย่างดงามหมดจดอย่างแท้จริง ธุรกิจเงินทองนานาของตระกูลเป็นสิ่งที่เธอรังเกียจ มันชักนำคนน่ารังเกียจอย่างพากฟ้าและน่านน้ำเข้ามาใกล้ ต่อเมื่อโตขึ้นจึงวิเคราะห์ได้ว่าการหนีไกลและทำลายตัวเองตั้งแต่จะสนับสนุนให้อีกฝ่ายยิงชนะ เธอไม่ได้แข่งกับคนพวกนั้น เพียงแต่มันไม่ใช่ธาตุแท้ของภาพวาดที่จะเกิดมาตกต่ำ พ่ายแพ้

'ถ้าเจอกันตอนนี้ แจ่มยิ่งเหม็นขี้หน้าแล้วก็เสียของกู' เธอสรุปพลางยิ้มขัน เป็นยิ้มอย่างคนที่เชื่อมั่นในตัวเองว่าจะไม่มีอะไรมาลั่นคลอนความแข็งแกร่งข้างในได้อีก

'ยังงี้ก็เร็วๆ หนอยเถอะวะ สงสารอาปา อาแม่แล้วก็แม่ สามคนนั้นคิดถึงมึงจะตายอยู่แล้ว'

'รู้นะ แต่นี่เพิ่งจะมาถึงสามวัน ขอเก็บข้อมูลอีกนิด เฮ้ย อะไรวะนั่น' ประโยคท้ายปนกับตัวเอง เพราะจุดที่รถเคลื่อนมา เริ่มเห็นว่าหน้าประตูทางเข้า

โรงเรียนอนุบาลซึ่งเต็มไปด้วยผู้ปกครองมารับลูกหลาน ปรากฏภาพชายคนหนึ่งยืนถือป้ายอะไรอยู่ ข้างกันคือเด็กชายที่ถือร่ม แต่ก็ไม่วายชูกำปั้นและอัปาทตะโกนร้องอย่างเอาจริงเอาจังเช่นกัน

“ยกเลิกกิจกรรมวันแม่ อย่าสร้างบาดแผลให้เด็กๆ!” เสียงแหลมๆ ของเด็กชายเล็ดลอดเข้ามาหลังจากภาพวาดกตลตหน้าต่างกระจก “ยกเลิกกิจกรรมวันแม่ อย่าสร้างบาดแผลให้เด็กๆ!”

“อะไรวะ” ปลายสายถามมาอย่างอยากรู้ อยากเห็นตามไปด้วย

“ไม่แน่ใจวะ แต่น่าสนใจ เดี่ยวลงไปดูดีกว่า”

เพราะแถวๆ หน้าประตูโรงเรียนมีรถของผู้ปกครองแออัด จึงหาที่จอดค่อนข้างลำบาก หลังจากได้ที่จอด ภาพวาดก็วิ้งเหวอะๆ มายังจุดที่ชายตัวโตและเด็กน้อยรายนั้นยืนอยู่

“ร่วมโรหนะโรงเรียนยกเลิกกิจกรรมวันแม่กันคะ!” เด็กชายที่ชูมือตะโกนแต่ตัน หันไปหยิบใบปลิวมายื่นให้

ภาพวาดมองไปปลิวผ่านแว่นตาดำ มันถอดกันมากับข้อความและรูปถ่ายตัวอย่างบนป้ายที่ชายตัวโตถืออยู่

‘ยกเลิกกิจกรรมวันแม่ อย่าสร้างบาดแผลให้เด็กด้วยการบังคับให้ต้องมาไหว้เก้าอี้เปล่าๆ หรือใครที่ไม่ใช่แม่ของเขา...’

คงเห็นเธออ่านอย่างตั้งใจ และไม่ทิ้งใบปลิวนั้นลงพื้นทันทีอย่างหลายๆ คน ชายตัวโตจึงหยุดตะโกน และหันมาบอกด้วยเสียงที่เริ่มแหบ

“เราไม่ได้ต่อต้านกิจกรรมระลึกคุณมารดาหรืออะไรทำนองนั้นนะครับ แต่กิจกรรมนี้มันสร้างแผลใจให้เด็กที่ไม่มีแม่ หรือมีแต่แม่ไม่ว่างมางาน แล้วตัวคุณแม่เองก็อาจลำบากใจด้วยในกรณีที่ไม่สะดวกจริงๆ”

“คุณไม่คิดว่าการมีลูกเป็นภารกิจสำคัญที่สุด แล้วคุณเป็นแม่ก็ควรเสียสละอย่างอื่นได้เพื่อลูกของตัวเองเหอะคะ”

ผู้ถูกถามยกหลังมือขึ้นซับเหงื่ออันเกิดจากความอบอ้าวของอากาศ ช่วงป้าย สีหน้าและแววตาของเขายังมั่นคงด้วยความเป็นเหตุเป็นผล ขณะ

เดียวกันก็สุขภาพอย่างพร้อมเป็รับข้อโต้แย้ง “การมีลูกไม่ควรเป็นภารกิจ แล้วคนเป็นแม่ก็ควรสงวนบางอย่างของตัวเองไว้ได้ แม่แต่กับลูก ผมคิดอย่างนั้นนะครับ”

ภพวาดยิ้มพยักหน้าหงึกๆ จากนั้นคู่สนทนาต้องเป็นฝ่ายงุนงงเมื่อเธอขยับหลบผู้ปกครองคนอื่นๆ มายืนใกล้กัน แถมยังซุบิไปปลิว

“ยกเลิกกิจกรรมวันแม่ อย่าสร้างบาดแผลให้เด็กๆ กันต่อไปอีกเลยล่ะ!”

ทางเดินคอนกรีตกว้างราวเมตรกว่าๆ ทอดเลียไปตามลำน้ำ่านตลอดเส้นทางมีกิ่งก้านจากไม้ใหญ่ริมทางแผ่คลุม แม่ไม่ถึงกับช่วยทอนแสงตะวันซึ่งคล้อยไปอยู่อีกฝั่งของสายน้ำ แต่เพราะเป็นป้ายแก่เข้าไปทุกที แดดจึงไม่จัดนัก ทั้งยังมีลมโชยเรื่อยๆ พอให้คนทั้งสามก้าวตามกันได้สบายอารมณ์

“น้องเน่งอืดจริงๆ ยืนถือป้ายตั้งนานยังมีแรงมาเดินออกกำลังต่อไม่บ่นสักคำ” ภพวาดชื่นชมพางมองตามหลังร่างเล็กที่ก้าวกึ่งๆ เต้นระบำนำไปตรงหน้า ไม่ว่าจะใครที่ผ่านมาเห็นเข้าก็ต้องยิ้ม บางคนเอ็นดู บางคนเข้ากับเพศสภาพของเด็กน้อยในชุดนักเรียนชาย ต่อให้ผิวพรรณหน้าตาของน้องเน่งจะอ่อนหวานน่ารักเพียงใดก็ตาม

“ทำอะไรอืดเกินไปครับ ไม่ก็วันมานี้เพิ่งไปตีกะเพื่อนผู้ชายจนโดนเขาปลักหัวโขกกำแพง ตอนครูโทร. มาแจ้ง ผมละใจตกไปตาตุ่ม ยังดีไม่เป็นอะไรมากทั้งคู่”

“อย่างน้อยก็เป็นข้อดีที่เขามีเลือดนักสู้ล่ะ” ภพวาดหัวเราะคลออีกฝ่ายเล่าต่อแข่งกับเสียงหมุ่นก และเสียงเพลงอีกทีที่แว่วมาจากลานเต็นด้านหลัง แถวสะพานเอกาทศรถ

“ถ้าวันไหนไม่ติดงาน ผมจะไปรับลูกแล้วพามาเดินออกกำลังกายด้วยกันบ่อยๆ ครับ ที่นี้บรรยากาศดี มีกิจกรรมหลายอย่างให้ดูให้เล่นด้วย แต่

ที่เจ้าแห่งโปรตปรานที่สุดนะ หนูนเลย” คนเล่าพยกหน้าไปยังอีกฟากน้ำ “ลานกิจกรรมฝั่งนั้นมีเด็กนักเรียนราชภัฏมาซ้อมเชียร์กันบ่อยๆ ครับ มันไปดูเขาจนตื้นแก่งอย่างนี้ไง”

รอยยิ้มและแววตาของชายผู้แนะนำตัวเองว่าชื่ออนนทสุด เต็มเปี่ยมไปด้วยความภาคภูมิใจในตัวลูกน้อยอย่างแท้จริง จนภาพวาดดอออกปากไม่ได้

“น้องเน่งโชคตินะคะที่มีคุณเป็นพ่อ”

สีหน้าของเจ้าตัวผลัดสะดุดเป็นงุนงงชนิดหนึ่ง หญิงสาวจึงอธิบายต่อ “คุณเข้าใจหัวอกเด็ก เข้าใจหัวอกผู้หญิง แล้วยังมีความสุขกับตัวตนจริงๆ ของลูกได้อย่างบริสุทธิ์ใจ คงไม่ใช่ผู้ชายไทยทุกคนที่เป็นอย่างนี้”

“ไม่ใช่ผู้ชายเมืองนอกทุกคนด้วยนะ ผมว่า” เจ้าตัวหัวเราะ เขาก็เห็นจริงจนต้องผงกศีรษะ อากาศบริเวณนี้ดีจนรู้สึกคิดถูกที่เมื่อก็ถอดแว่นดำ โตะเก็บไว้ในรถก่อนก้าวตามสองพ่อลูกมา หลังจากฝ่ายพ่อชวนว่า

‘ผู้ปกครองเริ่มบางตา พวกครูก็น่าจะรำคาญเราเต็มทีแล้ว เลิกจากตรงนี้คุณไปไหนต่อมั๊ยครับ ผมขอเลี้ยงเครื่องดื่มสักแก้วที่อุตุส่าห์มาเหนื่อยช่วยกัน’

ภาพวาดไม่ได้เห็น้อยมากไปกว่าร้อน แต่เมื่อเห็นพ่อตัวโตกับลูกตัวเล็กไม่ยกบ่นสักคำ แถมกระป๋องกระเป่าจะไปเดินเล่นต่อได้อีก หญิงสาวจึงรับคำด้วยความรู้สึกถูกชะตากับคนทั้งคู่

“ท่าทางคุณอยู่เมืองนอกมานาน” คนที่เดินมาด้วยกันทักขึ้น

“ซิกาโกละ ตอนแรกเรียนโท จบแล้วเลยทำงานต่ออีกพักหนึ่งเพิ่งกลับมา” ตอบเรื่องตัวเองอย่างเปิดเผย ภาพวาดจึงทำใจกล้าละลากละล้ง “คุณเลี้ยงน้องเน่งคนเดียวหรอคะ”

ใบหน้าคมเข้มอย่างชายไทยแท้พยกตอบ “เรามีกันแค่สองคน” การจงใจใช้คำพูดทำนองนั้น ราวกับไม่ต้องการเอ่ยถึง ‘อดีต’ แม้แต่น้อยอย่างไรก็ดี หลังจากหยุดคิดหนึ่งคล้ายห้วงคิดตกในภวังค์หรือลอย

ไปแสนไกล นนทสุตก็หลุดปากละม้ายพึมพำกับตัวเอง “ที่จริงก็ต้องขอบคุณริน เขาเป็นคนถ่ายทอดทัศนคติแบบนี้ให้แก่มผม...”

คนฟังย้อนคิดถึงคำที่ตัวเองเอ่ยปากชมเมื่อครู่ เข้าใจหัวอกเด็ก เข้าใจหัวอกผู้หญิง แล้วยังมีความสุขกับตัวตนจริงๆ ของลูกได้อย่างบริสุทธิ์ใจ...

เจ้าของนาม ‘ริน’ คงเป็นสาวสมัยใหม่มากทีเดียว

นนทสุตเรียกรอยยิ้มของตัวเองคืนมาได้ในโยบายถัดมา แม้มดวงตาจะยังเหลือรอยอาดูรอยู่บ้าง

“บางคนเขาก็ทำหนี่ที่ผมปล่อยให้ลูกแสดงออกอย่างนี้หะครับ แต่ผมไม่เห็นว่ามันจะเป็นปัญหาตรงไหน ไม่มีอะไรจะดีไปกว่าการที่คนเราได้เป็นตัวของตัวเอง トラบไตที่ไม่ได้ไปเบียดเบียนคนอื่น ยิ่งแจ่มงนะ...ค่อนข้างอาภัพ”

“แค่ไม่มีแม่ ไม่ได้เจ็บปวดขนาดนั้นซะหน่อย” คนที่เต็นระบำนำไปแต่ต้น ไม่รู้ชะลอมไฟ้แล้วหันมาสนใจคนเดินตามตั้งแต่เมื่อไหร่ เป็นอันว่าเจ้าตัวได้ยินเรื่องของตัวเอง ทั้งยังสามารถตอบจะฉานได้ราวกับไม่ใช่เด็กอายุแค่สี่ขวบ

ภาพวาดห่อปากร้อง “อู๊!” แต่แล้วก็เอียงคอปรบมือให้อีกฝ่ายเบาๆ

น้องเน่งไม่ได้สนใจ หันชี้ไปยังบันไดอันทอดขึ้นสู่ร้านเครื่องดื่มริมถนนเบื้องบน ร้องว่า “ถึงแล้วพ่อ ถึงแล้ว”

ร้านที่เจ้าหญิงตัวน้อยชี้มานั้นมีลักษณะเป็นศาลาไทยท่ามกลางหมู่ไม้ร่มครึ้ม แต่ภายในจัดแบบโมเดิร์น เสิร์ฟเครื่องดื่มประเภทชงและสมูทตีผลไม้ เข้าคู่มากับขนมพื้นเมือง อาทิ ก๋วยเตี๋ยวบางกระทุ่ม ขนมดอกดิน ขนมข้าวแตงกวาง แม้กระทั่งพุทราทากวน

“ไอ้โห ไม่ได้กินของพวกนี้มานานมาก” คนเพิ่งกลับจากนอกรัองพลางจิ้มขนมข้าวแตงกวางซึ่งมีลักษณะเป็นข้าวเหนียวหนึ่งตำละเอียดกับงาคั่วปั้นเป็นแผ่น และที่นี้ยังบรรจงตัดเป็นชิ้นเล็กพอดีคำ

“จากบ้านมุงเหนือครับ” นนทสุตแจกแจง “สมัยก่อนมักจะทำกันช่วง

ทำบุญขวัญข้าว”

“แต่ห้องนั่งจะขอกินแค่สมูทตินะคะ เพราะว่าเดี๋ยวอ้วน” ลูกสาวใช้มือคู้่น้อยปลักจากรถจักรยานหักหางตัว

“หุ่นเธอแค่นี้ยังกินได้อีกเยอะจ้า!”

คนตัวเล็กไม่ยี่หระต่อคำแซวของภพวาด แถมยังโต้กลับได้อีกว่า “เธอแหละ กินเยอะเดี๋ยวพุงย้วย พ่อหนูก็ไม่ชอบพอดี”

“เฮ้ย ไอ้เน่ง!” คนเป็นพ่อถึงกับตาโต แต่หน้าแดงเพราะชินระคนขำมากกว่า รีบหันบอกเธอว่า “ขอโทษนะครับ”

ภพวาดหัวเราะเจือ “ตายละ โดนเด็กรู้ทันหมด”

“เด็กเดี๋ยวนี้ฉลาดโตไว” ‘เด็ก’ ยังจิบปากจิบคอว่าพลางใช้หลอดตักน้ำมะนาวปั่นเข้าปากจู้บจู้บ

“ฉันเห็นแคมเปญของเธอมันน่าสนใจต่างหาก ก็เลยเข้าไปช่วย ถ้าผู้หญิงไม่ช่วยผู้หญิงด้วยกันแล้วจะรอใคร”

“บางที่ไม่ต้องรอก็มีผู้ชายอย่างพ่อหนูไง คุณเนนเหตุผลอะเขาดีมากนะ ยังโสดด้วย”

“เฮ้ย เดี่ยวๆ” คนโดน ‘ชาย’ ตอหน้าเริ่มแดงไปถึงใบหู

“พ่อ...” คนขายไอศ “ก็มัวแต่อย่างนี้อะ หนูเลยไม่มีแม่ใหม่ซะที”

“มันไม่ต้องติดจรวดขนาดนั้นไวย!”

“แต่หนูชอบน้ำภาพ”

“ฉันก็ชอบเธอ แต่ไม่ได้หมายความว่าต้องมาเป็นแม่เธอปะ!”

หญิงสาวหัวเราะ แต่ตัวดีสายตามองฝ่ายชายและโพล่คิด

ที่จริงรูปร่างหน้าตา ท่าทางและทัศนคติของผู้ชายคนนี้ก็ไม่มีอะไรติดขัด ถึงแม้หน้าคมๆ คิ้วเข้มๆ ตัวสูง บากว้างอย่างนี้จะไม่ใช่สเปกที่เธอวิ่งเข้าหาบ่อยๆ แต่เวลาและการเติบโตช่วยให้ตระหนักว่า มิตรภาพกับความสัมพันธ์ที่ค่อยเป็นค่อยไป บางทีก็สร้างความมั่นคงทางจิตใจได้ดีกว่า

“หนูจะจับโตะที่ซิคากิแบบน้ำ แล้วกลับมาแตกขนมข้าวกินงา”

“กินขนมข้าวแดงงา!” คนเป็นพ่อแก็ให้พาลงดูตาตัวเองไม่หยุด
ราวกับว่านั่นจะช่วยลดความร้อนของผิวหน้าได้ “เอ๊ะ แล้วที่บอกว่าจะไป
เดบิวต์เกาหลีแบบฟีลซ่าละ”

“ก็จะไปด้วย คนเราทำได้หลายอย่าง”

“จริง!” น้าภาพลงเสียง “งั้นเธอได้เดบิวต์เมื่อไหร่ ฉันจะไปถือป้ายไฟ
หน้าเวทีเลย”

“โห กว่าหนูจะโตได้เด น้าก็ยกป้ายไม่ไหวแล้วละ”

“ว้าย!”

“ไ้เน่ง!”

เสียงหัวเราะของผู้ใหญ่ผสมเสียงฉอดๆ ของเด็กน้อยที่ยังพูดคำ
บางคำไม่ชัด ประสานกันต่อไปอีกนาน บทสนทนาส่วนมากวนเวียนรอบๆ
ความเปลี่ยนแปลงของพิษณุโลก ของประเทศไทย และการใช้ชีวิตของเด็กๆ
ทุกวันนี้ที่ดูจะยากเย็นเต็มที

หลังจากอาหารหมดทุกอย่างและก้าวกลับมาถึงที่จอดรถในซอย
ข้างโรงเรียนอนุบาล เด็กน้อยก็โดดมาเกาะแขนภาพวาด “นำไปกะหนูต่อ”

“เธอจะพาฉันไปไหนอีก”

“บ้านเรา” เจ้าตัวซ้อนตามองพ่อด้วยแววอันวอน

“น้าเขาก็ต้องกลับที่พักเขาสิ ส่วนเราอะ กลับได้แล้ว อย่างงง”

เพราะตากลมใส่แจ้วของเด็กน้อยเริ่มมีน้ำคอก คนถูกเกาะแขนจึง
เวทนาขึ้นมาวูบหนึ่ง ถึงกับย่อกายลงนั่ง วางมือบนศีรษะเจ้าตัว “ไว้ค่อย
เจอกันนะ ฉันจะขยันมาออกกำลังกายแถวนี้ทุกเย็นเลย โอเคมั๊ย”

เด็กที่ทำหน้าเบะแต่แรกค่อยมีสีหน้าดีขึ้น “ก็ได้”

ผู้ยื่นข้อเสนอลูบศีรษะเจ้าตัวมาแผ่ว ขึ้นต้นภาพวาดแค่ดีใจที่ได้รู้จัก
และได้รับมิตรภาพจากคนน่ารักทั้งสอง ในเมืองที่ตัวเองแทบจะเป็นคน
แปลกหน้าโดยสมบูรณ์แบบ แถมไม่มีเพื่อนเหลืออยู่เลยสักคน แต่ตอนนี้
กลับบอบอุ่มหัวใจในความรู้สึกที่เด็กน้อยมอบให้

คนเป็นพ่อกำลังจะพูดอะไร แต่พอดีมีสายโทรศัพท์เข้ามาจึงต้องล้วงออกจากกระเป๋าอย่างทุลักทุเล เพราะช่องกระเป๋าค่อนข้างแคบ

จากตำแหน่งที่นั่งอยู่ ภาพวาดเห็นหน้าจอกของเจ้าตัวได้ถนัด ประหลาดใจเมื่อพบว่าภาพของสายที่เรียกเข้ามานั้นเป็นคนคุ้นหน้า

ชายหนุ่มอายุราวๆ สามสิบ ทรงหน้าแหลม แก้มตอบ ทำให้ดูซูบทางตาตกและแววตาซึ่งทำให้ดูคล้ายอมทุกข์ หัวคิ้วก็น่าจะขมวดเข้าหากันเสมอ เนื้อหว่านคิ้วจึงกลายเป็นร่องลึก มุมปากก็ตลกเพราะคงจะยิ้มเหมือนปากคว่ำบ่อยๆ

ชื่อที่ปรากฏบนซองออกจากช่องกระเป๋ายืนยันว่าเป็นคนเดียวกันกับที่เธอคิด

“ครับคุณตัง” เจ้าของโทรศัพท์รับสายโดยไม่ทันสังเกตปฏิกิริยาของเพื่อนใหม่

ภาพวาดค่อยๆ ลุกขึ้น ทำที่เล่นกับน้องเน่งต่อไปทั้งที่หูฟัง

ไม่ได้ยินว่าปลายสายพูดอะไร แต่แค่ไม่ช้า นนทสุดตอบว่า “เรื่องนั้นไม่มีปัญหา ผมไปพบได้ครับ”

‘คุณตัง’ น่าจะพูดเรื่องสำคัญและมีที่ท่าว่าจะยืดยาวพอดู นนทสุดจึงเสมอมเธอและยกนิ้วเป็นเชิงขออนุญาตปลีกตัวไปคุยลำพังสักครู่ ภาพวาดพยักหน้ารับขณะมีมือยังเล่นกับมือของน้องเน่งอย่างต่อเนื่อง

คงเพราะถึงอย่างไรเธอก็ยังเป็นคนแปลกหน้า นนทสุดจึงหยุดยื่นแค่ไม่กี่ไกล และอาศัยกดสายตาไปยังลูกน้อยเพื่อไม่ต้องจับจ้องเธอให้เสียมารยาท

ภาพวาดเห็นว่าหัวคิ้วของชายหนุ่มเริ่มกดเป็นรอยบูนุ่ม และยังได้ยินเสียงตอบของเขาค่อนข้างชัด มันเต็มไปด้วยห่วงกังวล “คุณตังมีอะไรรีบเล่าครับ”

คงนิสัยเดิม มัวแต่เกรงใจจนเอาแต่อืดๆ เอื้อนๆ ไม่กล้าบอกใครตรงๆ

คราวนี้คนช่างอ้อมค้อมกลับตอบอะไรบางอย่างที่ทำให้หนุสุดแสดง
ความคาดไม่ถึงออกมา แต่ก็แค่ชั่วแวบ ในที่สุดเจ้าตัวกัฏกรมและกลิ่น
น้ำลายก่อนตอบว่า

“โอเคครับ ปายวันที่ลิปเอ็ด ร้าน...” เจ้าตัวทวนชื่อห้องอาหารระดับ
หรูซึ่งภพวาดพอจะรู้จักเช่นกัน

เดาว่าปลายสายคงชอบบอกชอบใจตามเคย หนุสุดจึงมำตอบอะไร
บางอย่าง ดูท่าจะกำลังหนักใจ แต่แล้วก็ดึงโทรศัพท์เก็บกลับเข้ากระเป๋า
กางเกง ปรับสีหน้าสู่ความแจ่มใสดั้งเดิมขณะก้าวกลับมาหาภพวาด

“หนูนัดกับน้ำภาพแล้วว่าจะเจอกันอีก” น่องเน่งรีบอวดพ้อ

ภพวาดเองก็เพิ่งระลึกรู้เพราะเมื่อครู่เออออโดยไม่ได้ฟัง

ผู้เป็นพ่อกลับรู้ทัน “ไปมัดมือชกน้ำเขารีเปล่า”

“ไม่เลยค่ะ” หญิงสาวรีบบอก “ไว้เจอกันนะค่ะ”

“ขอบคุณมากครับ”

หนุน้อยยังอดแงดไม่ยอมปล่อยเธออีกครู่กว่าจะแยกย้ายกันได้
ภพวาดโบกมือให้และยังคงมองตามหลังคนทั้งสองกลับไปขึ้นรถ ตอนนั้น
เองความจิตใจอีกอย่างค่อยๆ ลอยขึ้นมา

ไม่น่าเชื่อ นอกจากจะได้เพื่อนใหม่ เธอยังอาจจะได้ข้อมูลใหม่ๆ
เกี่ยวกับความเป็นไปข้างในที่นาระด้วย